

ת"פ 52654/09/14 - מדינת ישראל נגד ב' ק'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52654-09-14 מדינת ישראל נ' ק'
בפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב' ק'

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירה על סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב - 1982, ועבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). מכתב האישום עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והגב' ס' י' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג גרושים, ולהם שני ילדים.
2. כתב האישום אוחד שני אישומים: באישום הראשון נטען כי ביום 27.11.13 הטרד הנאשם את המתלוננת בכך שהתקשר אליה מספר רב של פעמים. באחת השיחות, כך נטען, איים הנאשם על המתלוננת ואמר לה שיהרוג אותה אם תמשיך להיות "ככה, כאילו עם גברים". באישום השני נטען כי במספר הזדמנויות הטרד הנאשם את המתלוננת בכך שהתקשר אל מכשיר הטלפון שלה ודרש לדעת היכן היא והילדים נמצאים, וכן איים עליה כי יהרוג אותה "אם ממשיכה להיות עם גברים אחרים". באחת הפעמים התקשר הנאשם לאם הבית בהוסטל בו עבדה המתלוננת (להלן: "ההוסטל") ודרש לדעת היכן נמצאת המתלוננת ובהמשך הטיח הנאשם באם הבית כי היא משקרת לו וכי יגיע בעצמו להוסטל.
3. במענה לכתב האישום כפר הנאשם וטען שלא הטרד את המתלוננת ולא איים עליה. אם כי הודה שהתקשר לשאול מה שלום הילדים. בהתייחס לשיחה עם אם הבית טען הנאשם כי לא איים עליה ולא שוחח איתה מעבר לשיחת הטלפון הזו, אם בכלל.

מסכת הראיות

עדוּתה של המתלוננת בבית המשפט

4. ביום 13.5.15, העידה המתלוננת. בפתח עדותה בבית המשפט חזרה בה מהדברים אותם אמרה במשטרה ואמרה כי אינם אמת. בעדותה לפני סיפורה המתלוננת כי ביום 27.11.13, התקשרה אל הנאשם "לשאול משהו על הילד, כי הילד היה איתו". בהמשך, בעמ' 4 לפרוטוקול סיפורה כי לטלפון ענתה בחורה ולכן רצתה להרע לנאשם. "קודם כל עשיתי בעבודה רעש שהוא התקשר ואיים עלי וזה לא היה נכון, כי לא דיברתי איתו. הלכתי למשטרה והגשתי תלונה שהוא התקשר אלי הרבה פעמים וצועק עלי ואליים על שזה לא היה נכון כאילו עשיתי את זה בגלל שבשנה האחרונה לפני זה אני מטופלת בפסיכיאטרית ולוקחת כדורים באופן קבוע, אבל שנה אחרונה לפני זה לא לקחתי בכוונה, רציתי לעשות לו רע".

עוד מסרה המתלוננת שאין זו הפעם הראשונה בה הגישה תלונה כוזבת כנגד הנאשם, ביקשה סליחה מהנאשם וביקשה שהתיק ייסגר.

5. בהמשך, סיפורה המתלוננת שבחורים אותם אינה מכירה פגעו בה ולכן השליכה את כעסה על הנאשם. במהלך עדותה הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת ואמרה שלפני שהחליטה לפנות למשטרה קיבלה שיחות טלפון ממספר חסום. לדבריה צעק עליה אותו אדם שהתקשר ואיים עליה והיא סברה שהנאשם הוא שהתקשר. לדבריה לא הבינה בדיוק את הנאמר. בהמשך כשהתקשרה לנאשם הסתבר לה כי הוא בבית עם בנם המשותף. המתלוננת מסרה כי התקשרה אל הנאשם, דיברה עם בנם הגדול שגר עם הנאשם והבינה שלא היה זה הנאשם שהתקשר אליה.

6. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע התקשרו אליה אותם "אחרים" השיבה כי הכירה בחור בשם יורי "שזרקתי אותו" לדבריה. בהמשך אמרה המתלוננת כי אינה זוכרת מה אמרה במשטרה, כי הייתה בלחץ וכי במהלך שנה לא נטלה את הטיפול התרופתי. עוד אמרה שפנתה לרופאה וסיפורה לה שהכדורים אינם מסייעים לה וביקשה תרופות חזקות יותר.

7. המתלוננת סיפורה כי ביום המקרה, בעת שהחלה לקבל את שיחות הטלפון, עסקה בניקיון המרפסת במקום עבודתה. כשהבחינה אם הבית, טטיאנה גרוס (להלן: "טטיאנה") במתלוננת משוחחת בטלפון, הורתה לה להפסיק לעשות כן. אם הבית הכניסה אותה למנהל המקום אשר כתב בשמה מכתב ואף לקח אותה לתחנת המשטרה להגיש תלונה. לדבריה, למרות שחשבה שיתכן שלא הנאשם הוא שהתקשר החליטה להגיש את התלונה. המתלוננת סיפורה שהתקשרה לבנה הגדול ואמרה לו שבכוונתה להתלונן נגד הנאשם. עוד הוסיפה שבנה אמר לה שהוא ואביו היו בבית ולא התקשרו לאיש.

8. המתלוננת מסרה כי כתבה ביום 18.3.15 מכתב ובו ביקשה לסגור את התיק. בהמשך התייחסה למכתבה מיום 24.12.14 בו כתבה שסברה בטעות כי הנאשם הוא זה שהתקשר אך לא כך היה. לדבריה כפי הנראה אותו חבר יורי הוא שהתקשר.

9. בהתייחס לאישום השני אמרה המתלוננת כי בנה התקשר וביקש את מספר הטלפון של טטיאנה אם הבית שכן חשב שהיא, המתלוננת, לא נמצאת במקום העבודה. ואכן אותו זמן הייתה בדרכה עם חולה מבית החולים. להבנתה של המתלוננת אמרה טטיאנה לבנה כי המתלוננת נמצאת בהוסטל למרות שלא הייתה שם.

10. המתלוננת חזרה ואמרה שהאמור בכתב האישום אינו נכון ובחקירתה הנגדית אף אמרה כי הגישה כנגד הנאשם 4-5 תלונות, כולן כוזבות.

הודעתה הראשונה של המתלוננת במשטרה

11. המתלוננת הגישה תלונה במשטרה ביום 27.11.13 (1/ת) וסיפרה כי מאז שהגישה כנגד הנאשם תלונה שנה קודם לכן, מטריד אותה הנאשם. המתלוננת הסבירה כי התנהגותו של הנאשם הגדישה את הסאה, המצב הפך לבלתי נסבל ולכן פנתה למשטרה.

12. כשנשאלה המתלוננת בחקירתה מתי איים הנאשם עליה לאחרונה השיבה **"היום גם אמר אותו הדבר. הוא התקשר אלי המון 20 פעם לפחות. הוא גם אמר שאני עושה דווקא לילדים לא טוב. ואם אני לא אפרד ממי שאני נמצאת אז היה לי לא בסדר"**. כשנשאלה המתלוננת על ידי החוקרת האם תקף אותה הנאשם בשנה האחרונה, השיבה המתלוננת בשלילה וכששאלה החוקרת אם הנאשם נוהג לאיים על ילדים, השיבה בשלילה, והוסיפה **"רק אומר להם תמיד שאמא שלהם זונה וכל מיני השמצות"**. לשאלה האם המתלוננת מבקשת לפנות למקלט לנשים מוכות השיבה המתלוננת **"את האמת אני חושבת שאני צריכה"**.

13. המתלוננת סיפרה כי הנאשם נוהג להתקשר אליה לשאול היכן היא נמצאת והיכן נמצא בנם המשותף, והסבירה כי **"הוא (הנאשם ת.ש.ק) תמיד חושב שאני עם מישהו"**. לדבריה נוהג הנאשם לשאול את בנם בן ה-13 למעשיה של המתלוננת וכן מדוע היא נמצאת עם גבר. לדבריה **"הילד אומר לו זה לא נכון אז הוא צועק עליו"**.

הודעתה השנייה של המתלוננת

14. ביום 4.12.13 נחקרה המתלוננת באזהרה, כחשודה בעבירה של איומים על הנאשם. בעת שהזהיר חוקר המשטרה את המתלוננת אמר לה כי היא חשודה בכך שביום 27.11.13 איימה על הנאשם ואמרה שתתקשר למשטרה וכן כי **"יש לך בחור חדש שמכיר אנשים שיבואו לב"**. עוד נחקרה בחשד לתקיפתו של הנאשם שנתיים קודם לכן.

15. בהודעתה אמרה המתלוננת כי ביום 27.11.13, יום האירוע מושא האישום הראשון דיברה עם הנאשם בטלפון והתפתח ביניהם ויכוח. המתלוננת הכחישה את הטענה לפיה איימה על הנאשם וכי אמרה לו שתגיש כנגדו תלונה למשטרה.

מכתבה של המתלוננת מיום 24.12.14 (4/ת)

16. ביום 24.12.14 כתבה המתלוננת מכתב במסגרתו ביקשה לחזור בה מהתלונה. במכתבה, אשר נכתב על ידי

בנה של המתלוננת, י', שהתגורר אותה העת ביחד עם הנאשם, כתבה המתלוננת כי טעתה לחשוב שהנאשם הוא שהתקשר אליה, וכי הסתבר לה שהיה זה חברה לשעבר. עוד הסבירה המתלוננת במכתב שהיא נוטלת כדורים, ובזמן שאינה מקבלת את הטיפול היא עושה "שטויות" כלשונה. בקשתה היא לבטל את הדיון, תוך שהיא מביעה משאלה שאבי ילדיה יתחיל לחיות טוב ובלי בעיות. עוד הוסיפה כי "אני רוצה לשנות את זה ולהיות איתו בסדר בגלל הילדים". מהמכתב עולה כי נכתב בבית המשפט (ברחוב ויצמן 1 תל אביב).

מכתבה של המתלוננת מיום 18.3.15

17. מהמכתב (ת/3), אשר אף הוא נכתב על ידי י', עולה כי המתלוננת הגישה את התלונה מתוך קנאה, כשסברה "שיש לו משהי". המתלוננת ממשיכה וכותבת כי "בזמן האחרון הפסקתי לקחת תרופות שהפסיכיאטר נתן לי באופן קבוע (מטופלת על יד הפסיכיאטר) ומאז שהפסקתי לקחת את התרופות התחלתי לעשות לו בעיות ולהתלונן מתי שבא לי, בגלל שאני יודעת שלא יהיה לי כלום".

התעודות הרפואיות בעניינה של המתלוננת שהוגשו על ידי הנאשם

18. ההגנה הגישה שתי תעודות רפואיות בעניינה של המתלוננת. האחת, אישור רפואי, (נ/1) חתום על ידי ד"ר איזבל פדר מומחית ברפואה פנימית וגריאטריה, מיום 27.1.15 ובנו נכתב תוכן התלונה, ולפיה "המטופלת, בת 34 עם דיכאון קשה OCD נמצאת במעקב פסיכיאטר מטופלת תרופתי לפני שנה הפסיקה לקחת תרופות פסיכיאטריות על דעת עצמה מאז לא מאוזנת במצבה הנפשי העלימה (כך במקור ת.ש.ק) כלפי בן זוג".

19. התעודה השניה (נ/2), מיום 17.6.15 נושאת כותרת "תשובת יועץ", חתומה בידי ד"ר אלאונורה טשרניחובסקי מומחית לפסיכיאטריה ולפיה "המתלוננת מוכרת למערכת הפסיכיאטרית מזה שנים רבות, אובחנה כסובלת מ-PTSD עקב תאונת דרכים ותאונת עבודה. מתארט (כך במקור ת.ש.ק) מחשבות טורדניות כלפי גרוש שלה לדבריה כותבת שיקריים עם תלונות על הגרוש שלה. מבינה שזה לא טוב, אך לא יכולה לעצור וממשיכה".

עדות של מר דרור טייטלבוים

20. מר דרור טייטלבוים (להלן: "טייטלבוים") מי שניהל את ההוסטל בתקופה הרלבנטית לכתב האישום העיד ביום 13.5.15 וסיפר כי המתלוננת עבדה בהוסטל וכי היא נראתה מפוחדת מאוד וסיפרה לו שבעלה מאיים עליה. כששאל את המתלוננת, ביום 27.11.13 אם היא רוצה שייקח אותה למשטרה, השיבה בחיוב. העד סיפר שהתרשם יותר מפעם אחת במהלך התקופה בה עבדה המתלוננת בהוסטל, כי היא חוששת מבעלה.

עדות של גב' טטיאנה גרוס

21. הגב' טטיאנה גרוס, אם הבית, העידה ביום 13.5.15, ואמרה כי התרשמה ממצבה הקשה של המתלוננת. לדבריה דיברה המתלוננת הרבה בטלפון וסיפרה לה כי בעלה מתקשר אליה ומטריד אותה.

22. לאחר ששמעה את המתלוננת מדברת בטלפון מספר פעמים בזמן העבודה, פנתה העדה למנהל, מר טייטלבוים. העדה מסרה כי המתלוננת הגיעה מספר פעמים למקום העבודה כשהיא בוכיה וסיפרה שהיא מפחדת להיות לבד. באישורו של המנהל, לנה המתלוננת בהוסטל ביחד עם בנה הצעיר מספר פעמים.

עדות של הנאשם בבית המשפט

23. ביום 7.7.15 העיד הנאשם ואמר כי היה נשוי למתלוננת כי לשניים יש שני ילדים. לדבריו נהגה המתלוננת להגיש נגדו תלונות במשטרה אשר נגזזו. הנאשם סיפר שביום המקרה, שהתה בביתו מכרה, והיא זו שהרימה את הטלפון שצלצל. כשהתקשר למקום ממנו הגיעה השיחה הבין כי זו המתלוננת שהייתה אותה עת גרושתו. לדבריו התרגזה המתלוננת בעיקר נוכח העובדה שהנאשם הכיר אישה אחרת, ואמרה לו שאינה רוצה לדבר איתו כי הביא לעצמו "מישהי" חדשה. בהמשך דיבר הנאשם לדבריו עם המתלוננת בעת שהיה ביחד עם בנו בחנות בגדים. הנאשם סיפר כי ביום 13.5.14 הגיש תלונה כנגד המתלוננת. הנאשם הכחיש כי דיבר עם טטיאנה, כנטען באישום השני וכי אינו מכיר אותה.

24. בהמשך היום הלך הנאשם, כך לדבריו, עם בנו לקנות בגדים וכשהבן התקשר למתלוננת אמרה לו המתלוננת כי בכוונתה להגיש נגדו תלונה. הנאשם הכחיש כי התקשר לעובדת במקום העבודה של המתלוננת. לדבריו לא איים עליה ורוצה שיהיה לה טוב. בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי בעת שמסר הודעה במשטרה אמרה לו החוקרת שהמתלוננת מוכרת היטב בתחנת המשטרה.

הודעתו של הנאשם במשטרה

25. בהודעתו במשטרה (ת/6) אמר הנאשם כי הגיע לתחנת המשטרה באופן עצמאי, לאחר שגרושתו אמרה לו בצהריים **"שהיא שוב תסגור אותי"** כדבריו. הנאשם סיפר כילאחר שסגר את הטלפון, הלך עם בנו לקנות מכשיר טלפון נייד. לדבריו התקשר בנו הגדול, י', לאחיו הצעיר, מ', אשר לא ידע לומר היכן נמצאת המתלוננת. בדרכם לתחנת המשטרה **"י' התקשר לאמא ושאל אם באמת היא עשתה משהו לאבא או שהיא התבדחה או סתם מאיימת. היא ענתה שזה לא משנה לו וסגרה את הטלפון"**.

26. לשאלה מדוע דיבר עם המתלוננת השיב הנאשם כי מדי פעם הם מדברים.

27. לדבריו **"היא התקשרה אלי ואמרה שהתקשרה אליה מורה של מ' כי הוא מפריע לה בשיעורים. שאלתי אותה איך הוא מפריע הרי הוא לומד ולא יכול להיות שמשוהו כזה רציני. היא סגרה את הטלפון ואמרה שהיא עסוקה ולא יכולה לדבר איתי. אחרי זה התקשרתי אליה ושאלתי אותה מה קורה שם באמת. והיא אמרה לי אל תתקשר אלי אני עכשיו לא לבד אני עסוקה. אחר כך היא התקשרה אלי ושאלה מה אני רוצה. ואני אמרתי לה שאם הילד גר ביחד איתה צריך לשמור עליו ולהסביר לו. היא אמרה זה לא**

עניינך ואז התחילה לאיים עלי שוב מה שאמרתי קודם. אחרי זה התחילו גם צעקות והיסטריה מצידה. ואני אמרתי לה לא להתקשר אלי יותר. היא עוד אמרה שאני מפריע לה. שאלתי אותה מה אני מפריע אם אני שואל על הילד. אז היא צעקה שזה לא ענייני וסגרה את הטלפון. אחרי זה התקשרתי אליה ואמרתי לה לא להתקשר אלי יותר וכל השאלות אלי דרך י".

28. לשאלה מדוע הגיע לתחנת המשטרה השיב הנאשם כי המתלוננת איימה עליו שהיא "תסגור אותו במשטרה". בהמשך אמר כי המתלוננת בטיפול פסיכיאטרי. כשאמרה החוקרת לנאשם כי על פי חומר החקירה איים עליה שיהרוג אותה השיב "לא היה כזה דבר. היא משקרת. לא יכולתי להגיד כזה דבר כי אני לא יכול לעשות כזה דבר". כשנשאל הנאשם מדוע נדף מפיו ריח של אלכוהול, השיב כי שתי עם חבר בצהריים בקבוק בירה. כשאמרה לו החוקרת שהריח חזק, השיב "יש לזה כזה טעם, תלוי בסוג הבירה".

עדות של י', בנם של הנאשם ושל המתלוננת

29. י', בנם בן ה-16 של הנאשם ושל המתלוננת העיד ביום 7.7.15, וסיפר כי ביום המקרה, 27.11.13, בעת שהלך עם הנאשם לחנות בתל אביב, התקשרה המתלוננת לאביו ואמרה לו כי בכוונתה להגיש תלונה במשטרה. כששאל י' את המתלוננת מדוע עשתה כן, השיבה כי היא יודעת שהנאשם "לא עשה כלום".

30. לדבריו של הבן נהגה המתלוננת להגיש תלונות שווא כנגד אביו כדי "לעשות לו בעיות" כדי שלא יוכל לנסוע לרוסיה לפגוש את אימא שלו ולדבריו "זה כבר 15 שנה כמעט ככה, הראו לי מסמכים על זה. אני זוכר את זה כ- 5-6 שנים".

31. העד סיפר כי לעתים נוהגת המתלוננת להתקשר ולצעוק על הנאשם. לדבריו, סיפר לו אחיו הצעיר שהמתלוננת נוהגת לאיים על הנאשם שתגיש נגדו תלונה. כאשר התקשר העד למתלוננת לשאול אותה מדוע עשתה כן השיבה כי "הוא לבד בישראל ואנחנו נמצאים פה".

32. העד סיפר כי המתלוננת הייתה אצל פסיכיאטרים וכי היא אומרת דברים "ולא יודעת מה הכוונה של זה".

33. מעדותו של י' עולה כי כשהוריו נפרדו בחר להתגורר עם אביו. לדבריו לא שמע שאביו התקשר למתלוננת ואיים עליה.

34. בחקירתו הנגדית אמר העד כי את המכתב (ת/3) כתב לבקשתה של המתלוננת. לדבריו הגיע עם המתלוננת למשטרה, ואמר לה "שנמאס מכל התלונות האלה" והיא השיבה לו שהיא רוצה "שלא יהיו לו בעיות ממנה". העד סיפר כי התקשר בעצמו לטטיאנה, הציג את עצמו כבנה של המתלוננת, שכן רצה לברר אם אמו במקום העבודה. העד סיפר כי כתב גם את המכתב ת/4.

סיכומי הצדדים בתמצית

35. ב"כ המאשימה בסיכומיה ביקשה לקבוע כי אותות האמת מצביעים על כך שיש להעדיף את הודעתה של המתלוננת במשטרה בהתאם להוראותיו של סעיף 10(א) לפקודת הראיות ולהרשיע את הנאשם. בהתייחס לעדותה של המתלוננת בבית המשפט טענה ב"כ המאשימה כי המתלוננת לא היה הסבר מדוע סיפרה טטיאנה שהנאשם התקשר אליה ומדוע אמרה לדרור, המנהל, כי בעלה מאיים עליה. עוד טענה כי מכתבי הביטול אותם שלחה המתלוננת נכתבו כשנתיים לאחר האירועים ואחרי תחילת משפטו של הנאשם, מכאן שרק אז "נזכרה" המתלוננת כי הודעתה במשטרה הייתה שקרית. ב"כ המאשימה הביעה פליאה מדוע הבן י' אשר התגורר אותה תקופה עם הנאשם הוא שכתב עבור המתלוננת את המכתב ולא בנה הצעיר - מ'. לטעמה של ב"כ המאשימה יש בעובדה זו כדי להעלות חשד שמא הודרכה המתלוננת לכתוב את המכתבים.

36. ב"כ המאשימה סבורה כי אין במצבה הנפשי של המתלוננת כדי להביא לפסילת הודעותיה במשטרה.

37. עדותו של טייטלבוים תומכת, לטעמה של ב"כ המאשימה, בהודעתה של המתלוננת במשטרה. כך גם דבריה של טטיאנה.

38. ב"כ המאשימה הפנתה לסתירות בעדותו של הנאשם, אשר לטענתה לראשונה סיפר כי בביתו שהתה חברתו אשר ענתה לטלפון, גרסה אשר לא בה זכרה בהודעה במשטרה ואשר אינה עולה בקנה אחד עם דבריו של הבן י' לפיהם היה עם אביו בבית ולא היה שם עוד איש מלבדם.

39. תיאורו של הבן לפיו נפגש עם המתלוננת בתחנת המשטרה על מנת לכתוב את המכתב, מתיישב לטעמה של ב"כ המאשימה עם המסקנה לפיה אין המדובר ביוזמה עצמאית של המתלוננת לבקש לבטל את התלונה.

40. בסיכומיה טענה ב"כ הנאשם כי הראיות שהובאו בתיק מביאות למסקנה לפיה יש לזכות את הנאשם. בהתייחס לעדות של טייטלבוים טענה ב"כ הנאשם כי עדותו היא בגדר עדות שמועה ואין די בהיותה של המתלוננת נסערת כדי להביא להרשעתו של הנאשם.

41. ב"כ הנאשם ביקשה לקבל את דבריה של המתלוננת לפיהם ביקשה להעליל על הנאשם וכן לקבל את עדותה לפיה אדם אחר בשם יורי הוא שהתקשר אליה. ב"כ הנאשם טענה כי המתלוננת לא התבקשה למסור פלט שיחות על מנת לחזק את עדותה וכן כי בעת חקירתה לא נבדק מכשיר הטלפון שלה, כך שאין ראיה עצמאית לכך שהשיחות הגיעו אכן ממכשיר הטלפון של הנאשם.

דין והכרעה

42. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים. האחד מתייחס ליום 27.11.13, ובו נטען כי באותו מועד הטריד הנאשם את המתלוננת שכן התקשר אליה מספר רב של פעמים, וכן כי במהלך אחת השיחות אף איים עליה. באישום השני נטען כי במספר הזדמנויות שונות, במהלך שנה עובר ליום 27.11.13, התקשר הנאשם אל המתלוננת פעמים רבות הטריד אותה ואף איים עליה. בין היתר נטען כי הנאשם התקשר באופן מטריד גם לאם הבית של ההוסטל, גב' טטיאנה גרוס.

43. כאמור חזרה בה המתלוננת מהודעתה במשטרה. אקדים ואומר כי המתלוננת עשתה כל שלאל ידה על מנת לשכנע אותי כי הדברים אותם אמרה במשטרה אינם דברי אמת. בנסיבות אלה הגישה ב"כ המאשימה את הודעתה של המתלוננת במשטרה לתיק בית המשפט וביקשה להעדיף את האמור בה על פני עדותה של המתלוננת בבית המשפט.

44. לאחר ששמעתי את העדים, עיינתי בהודעתה של המתלוננת במשטרה ובחומר הראיות שהוצג לעיוני, החלטתי לבכר את הודעתה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, וזאת נוכח חוסר העקביות בגרסאותיה של המתלוננת, חוסר ההתאמה בין לבין דבריו של הנאשם וכן משום שעדויותיהם של שני העדים, אשר הכירו את המתלוננת במקום העבודה ותיארו פחד מתמשך מפני הנאשם עד כדי כך שהמתלוננת הגיעה ללון עם בנה הצעיר במקום העבודה, מתיישבות עם דבריה של המתלוננת בהודעתה במשטרה ומחזקות אותם.

45. מארג הראיות בתיק, כפי שיפורט בהמשך, מתיישב דווקא עם דבריה של המתלוננת במשטרה, ולא עם עדותה חסרת ההיגיון הפנימי, כפי שמסרה בבית המשפט.

סעיף 10א' לפק' הראיות

46. סעיף 10א לפקודת הראיות העוסק באמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט. קובע כי:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.
(ב) ...

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

47. התנאים, הנדרשים על פי סעיף 10א(א), על מנת שהודעתה של המתלוננת במשטרה תהא קבילה, מתקיימים. המתלוננת לא הכחישה את מתן אמרתה במשטרה ואשרה כי אמרה את הדברים, אלא טענה בעדותה כי דבריה במשטרה היו שקריים. לצדדים ניתנה הזדמנות לחקור את המתלוננת ואין ספק כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט שונה בתכלית מהדברים אותם מסרה בהודעתה במשטרה.

48. סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות מאפשר לבית המשפט להעדיף אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט מטעמים שיירשמו. בבוא בית המשפט לבחון את האפשרות האם להעדיף את אמרת החוץ של העד על פני עדותו, יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, הראיות במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת.

דבר לחיזוק

49. סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות קובע כי **"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוק"**.

50. על מהותה של הדרישה הראייתית לחיזוק אמרת חוץ כאמור בסעיף 10א' כותב המלומד קדמי בספרו "על הראיות" (חלק ראשון) מהדורה משולבת ומעודכנת התש"ע-2009 עמוד 404: **"כפי שיובהר להלן כוונתו המפורשת של המחוקק הייתה לקבוע דרישה לתוספת שאינה סיוע לאמור שאינה תוספת מסבכת אלא תוספת מאמתת בלבד"**.

51. על פי הפסיקה, וכפי שנקבע בפסקה 33 לפסק דינו של כב' השופט שוהם בע"פ 4428/13 שי שיטתית נ' מדינת ישראל **"חובת ההנמקה באה לצד הדרישה לתוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק", כאמור בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. המדובר בתוספת ראייתית מאמתת ולא בתוספת המסבכת את הנאשם, וכפי שנקבע בע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 675 (1996): "להבדילה מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת דווקא, או לאישום בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האימרה על-ידי אישור פרט רלוואנטי לעבירה באימרה" (שם, בעמ' 978).** ועוד נקבע בעניין אלחמידי, כי **"משקלה של הראיה המחזקת עשוי להשתנות ממקרה למקרה, והוא עומד ביחס הפוך למשקלה ולמהימנותה של אימרת החוץ הטעונה חיזוק... די, לענין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוואנטי לעבירה, הכלול באימרה, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לשאלת זהות הנאשם או לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי-הדין... אף אין נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באימרה" (שם, בפסקה 10)**.

52. עוד נקבע, כי ה"דבר לחיזוק" יכול לנבוע אף מן העדות הטעונה חיזוק (כך למשל בע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' כהן אם כי ראה דבריו של כב' השופט בך באותו עניין).

53. ב"כ המאשימה עתרה, כאמור, להעדיף את הודאתה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

עדוּתה של המתלוננת

54. עדוּתה של המתלוננת בבית המשפט הייתה רצופת אי בהירויות ולא הייתה עקבית. קשה היה להבין מדבריה בבית המשפט האם טעתה לחשוב שהנאשם הוא שהתקשר אליה ביום 27.11.13, בעוד שהיה זה אחר שהתקשר (במצב דברים זה אין המדובר בעלילה אלא בטעות), או שמא החליטה לטפול על הנאשם אשמת שווא מתוך קנאה. בתחילה, בעמ' 4 ש' 24 לפרוטוקול אמרה המתלוננת כי חפצה להרע לנאשם, רק משום שכאשר התקשרה לנאשם, ענתה לטלפון בחורה ולא הנאשם. בהמשך הסבירה המתלוננת כי לפני שהחליטה לפנות למשטרה קיבלה טלפונים ממספר חסוי, מה שגרם לה לחשוב שהנאשם הוא שמתקשר אליה. כשנשאלה המתלוננת על אודות אותו חבר "יורי", אמרה המתלוננת כי איש לא הכיר אותו ולא שמע עליו במקום עבודתה.

55. דבריה בעניין אותו "אחר" שהתקשר אליה, אינם מתיישבים עם תוכן הדברים שנאמרו לה, כפי שמסרה בהודעתה במשטרה, במהלך אותן שיחות. בהודעתה במשטרה אמרה המתלוננת כי הנאשם הביע קנאה והתייחס לאפשרות לפיה מתרועעת היא עם אחרים וכן אמר לה, בין היתר, **"שאני עושה דווקא לילדים לא טוב"**. קשה לקבל את הטענה לפיה אחד אחר, אשר אינו מכיר את ילדיה ואין לו עמם כל קשר, אמר את הדברים.

56. עדוּתה של המתלוננת לפיה בעת שהתקשרה לנאשם ביום 27.11.13 (מועד אליו מתייחס האישום הראשון) ענתה לה אישה, ומתוך קנאה ביקשה להרע לנאשם, הינה עדות כבושה, אשר זכרה לא עלה בהודעותיה במשטרה ולא במכתב הראשון, אותו כתבה ביום 24.12.14. הדברים עומדים בסתירה מוחלטת לדבריו של י', בעמ' 18 ש' 27 לפרוטוקול, לפיהם לא היה איש בבית מלבדו ומלבד הנאשם. אף הנאשם לא מסר בהודעתו במשטרה מאותו יום, כי לטלפון ענתה אישה וכי הסיבה להתפתחות ויכוח בינו לבין המתלוננת נעוצה בקנאה מצדה של המתלוננת.

חוסר התאמה בין עדוּתה של המתלוננת בבית המשפט לבין האמור בהודעתו של הנאשם אשר ניתנה ביום 27.11.13

57. עדוּתה של המתלוננת, בעמ' 14 לפרוטוקול, לפיה לא שוחחה כלל עם הנאשם באותו יום, אינה עולה בקנה אחד עם דבריו של הנאשם במשטרה, לפיהם כן שוחח עם המתלוננת ביום 27.11.13. דבריה לפיהם **"קודם כל עשיתי בעבודה רעש שהוא התקשר ואיים עלי וזה לא היה נכון, כי לא דיברתי איתו"** אינם מתיישבים עם דבריו של הנאשם במשטרה, באותו יום, מהם עולה כי השניים אכן דיברו אותו יום, יותר מפעם אחת.

58. בחקירתו במשטרה נשאל הנאשם מדוע דיבר עם המתלוננת. הנאשם השיב **"כי אנחנו מדי פעם מדברים או שהיא מתקשרת לשאול מה עם הבן. כי יש לנו ילדים משותפים. היא התקשרה אלי ואמרה שהתקשרה אליה מורה של מ' כי הוא מפריע לה בשיעורים..."**. עוד מסר הנאשם **"אחרי זה התקשרתי אליה ושאלתי אותה מה קורה שם באמת והיא אמרה לי אל תתקשר אלי אני עכשיו לא לבד אני עסוקה. אחר כך היא התקשרה אלי ושאלה מה אני רוצה. ואני אמרתי לה שאם הילד גר ביחד איתה צריך לשמוע עליו ולהסביר לו. היא אמרה זה לא ענייניך ואז התחילה לאיים עלי שוב מה שאמרתי קודם."**

אחרי זה התחילו גם צעקות והיסטריה מצידה. ואני אמרתי לה לא להתקשר אלי יותר. היא עוד אמרה שאני מפריע לה. שאלתי אותה מה אני מפריע אם אני שואל על הילד. אז היא צעקה שזה לא ענייני וסגרה את הטלפון. אחרי זה התקשרתי אליה ואמרתי לה לא להתקשר אלי יותר וכל השאלות אלי דרך יי".

59. דבריו של הנאשם, בהודעתו במשטרה, לפיהם בעת שדיבר עם המתלוננת החלו "צעקות והיסטריה" מתיישים דווקא עם דבריה של המתלוננת במשטרה, וכן עם עדותה של טטיאנה.

הודעתה של המתלוננת אל מול גרסאותיה המשתנות כפי שבאו לידי ביטוי במכתבים ובמסמכים רפואיים

60. כפי שניתן לראות, לאחר שהוגש כתב האישום פעלה המתלוננת לביטול התלונה. בהודעתה במשטרה סיפרה המתלוננת כי מאז הוגשה על ידה תלונה כנגד הנאשם כשנה קודם לכן, מטריד אותה הנאשם באופן קבוע. לדבריה **"עכשיו זה כבר נהיה בלתי נסבל ולכן אני באה להגיש נגדו (במקור "נגשו" ת.ש.ק) תלונה"**. לדבריה נוהג הנאשם להתקשר, לשאול היכן בנם הצעיר, כשלטענתה של המתלוננת, סבור הנאשם שהיא, המתלוננת, נמצאת עם גבר אחר. עוד סיפרה המתלוננת כי הנאשם נהג לברר עם בנם הצעיר מה מעשיה, והאם היא נמצאת אכן עם גבר אחר. עוד נכתב מפיה כי הנאשם התקשר אליה ביום מסירת התלונה פעמים רבות, תוך שאיים עליה ש**"אם לא אפרד ממי שאני נמצאת אז יהיה לי לא בסדר"**. המתלוננת הביעה חשש מפני הנאשם ורצון לפנות למעון לנשים מוכות. בחקירתה השנייה, במסגרתה נחקרה המתלוננת כחשודה, לא חזרה בה מהאמור בהודעתה הראשונה.

61. שנה לאחר מכן, במועד בו זומן הנאשם לדין בתיק זה, בבית המשפט, כתבה המתלוננת מכתב, בעזרתו של בנה הגדול, מכתב בו טענה כי טעתה לחשוב, ביום 27.11.13, כי הנאשם הוא זה שהתקשר, והסתבר לה שמי שהתקשר הוא מי שהיה בעבר חבר שלה. עוד אמרה שכאשר אינה נוטלת את התרופות, **"אני עושה שטויות דווקא על בעלי הגרוש"**.

62. כחודש לאחר מכן, ביום 27.1.15 פנתה לד"ר איזבל פדר, מומחית ברפואה פנימית ובגריאטריה וקיבלה אישור רפואי ממנו עולה כי המתלוננת מסרה לרופאה שהיא סובלת מדיכאון נפשי וכי לפני שנה הפסיקה ליטול את תרופות הפסיכיאטריות.

63. חודשיים לאחר מכן, ביום 18.3.15, פנתה במכתב למשטרת ישראל, אותו כתבה בעזרתו של בנה. במכתב העלתה גרסה כבושה ולפיה **"התקשרתי אליו וענתה לי בחורה. בגלל שאני חשבתי שיש לו מישהי קיבלתי כריזה (כך במקור ת.ש.ק) והלכתי להתלונן עליו"**.

64. כשלושה חודשים לאחר מכן, לאחר שמסרה את עדותה בבית המשפט וחזרה בה מהודעתה במשטרה, פנתה לד"ר טשרניחובסקי, מומחית בפסיכיאטריה. ממכתבה של הרופאה הפסיכיאטרית עולה כי המתלוננת תיארה בפני הרופאה מחשבות טורדניות כלפי הגרוש שלה, וכי **"כותבת שיקריים (כך במקור ת.ש.ק) עם תלונות על הגרוש שלה. מבינה שזה לא טוב, אך לא יכולה לעצור וממשיכה"**. המכתב נושא תאריך 17.06.15, דהיינו

- לאחר שפנתה פעמיים במכתב ובו ביקשה לסגור את התיק כנגד הנאשם, ולאחר שאף העידה וסיפרה כי חזרה בה מכוונתה להפליל את הנאשם וכפי שאמרה בדיון שהתקיים ביום 13.5.15 "שנה לא שיתי כדורים בכוונה לא היה לי רצון לקחת את הכדורים. לא יכולה להסביר למה. כי אחרי התלונה שהבנתי שעשיתי משהו רע, כי זה לא פעם ראשונה שהגשתי תלונה עליו, הלכתי לרופאה ואמרתי שהכדורים שהיה לי לא עוזרים לי וביקשתי תרופות יותר חזקות וקיבלתי ועכשיו אני בסדר גמור ...".

65. הדברים האמורים במכתב עומדים בסתירה מובהקת לדבריה של המתלוננת בבית המשפט, לפיהם כעת חזרה בה מכוונתה להעליל על הנאשם. דומה שהמתלוננת פנתה לרופאה הפסיכיאטרית רק על מנת לחזק את עדותה בבית המשפט ולא משום סיבה אמתית או רפואית אחרת, ואכן הרופאה לא זומנה להעיד בפניי. (לטענת ההגנה ניסתה ב"כ הנאשם לזמן לעדות את הרופאה ד"ר פדר, אך לא את הרופאה הפסיכיאטרית). המכתב מחזק את מסקנתי לפיה אמרה המתלוננת אמת במשטרה, ואילו עתה מבקשת לחזור בה, מסיבות השמורות עמה.

66. לא הוצג כל מסמך רפואי ממנו ניתן להתרשם כי קיימת אפשרות לפיה מצבה הנפשי של המתלוננת, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, אכן היה כפי שתואר על ידה.

הודעתה של המתלוננת במשטרה

67. בהודעה מיום 27.11.13 - טענה המתלוננת כי הנאשם מטריד אותה, שואל היכן היא והיכן הילד "הוא תמיד חושב שאני עם מישהו". לדבריה "הוא גם שואל בטלפון את הבן שלנו בן ה- 13 מה אני עושה ולמה אני עם גבר? הילד אומר לו זה לא נכון הוא צועק עליו ומאיים עלי". בהמשך מסרה כי "הוא אומר שאם אני ממשיכה ככה כאילו להיות עם גברים ולשקר לו אז הוא יהרוג אותי וגם את הגבר שלידי". עוד אמרה "היום גם אמר אותו הדבר, הוא התקשר אלי המון, 20 פעם לפחות. הוא גם אמר שאני עושה דווקא לילדים לא טוב, ואם אני לא אפרד ממי שאני נמצאת אז יהיה לי לי בסדר". לדבריה בנם בן ה- 14.5 מתגורר עם הנאשם. בנה מ' בן 13 מתגורר איתה.

68. בניגוד לחוסר ההיגיון בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, הרי שהודעתה של המתלוננת במשטרה נתמכת בעדותם של טייטלבוים ושל טטיאנה, אשר כפי שיפורט להלן מחזקות את הטענה לפיה חשה המתלוננת פחד של ממש, עד כדי שאמרה בהודעתה במשטרה כי היא מבקשת הפנייה למקלט לנשים מוכות.

עדותו של טייטלבוים מתיישבת היטב עם האמור בהודעתה של המתלוננת במשטרה, הן לגבי יום 27.11.13 והן בנוגע לתקופה במהלכה עבדה המתלוננת בהוסטל

69. להודעתה של המתלוננת במשטרה נמצא חיזוק בעדותו של מר דרור טייטלבוים, מנהל ההוסטל של אקי"ם באבן יהודה. העד סיפר כי ביום המקרה סיפרה לו טטיאנה כי המתלוננת מדברת בטלפון ונראית מוטרדת. לדבריו קרא למתלוננת אשר החלה לבכות "היא אמרה שהיא מפחדת ונראתה מפוחדת ברמות גבוהות.

היא סיפרה כי בעלה מתקשר אליה ומאיים עליה". בהמשך, אמר העד "קדמו לזה עוד אירועים דומים ששמעתי וגם סיפרה לי שבעלה מטריד אותה". "מספר שבועות לפני כן התקשרו אלי בסופ"ש, טניה התקשרה אלי וביקשה ממני אישור להלין את ס' ובנה בהוסטל כי הרגישה מאוימת ומפחדת. אני ידעתי שהגרש שלה מאיים עליה. הוא היה מתקשר אליה יותר מפעם אחת". לדברי העד לא ידע כי המתלוננת הייתה מטופלת בתרופות פסיכיאטריות. עוד אמר כי הכיר את בנה הקטן של המתלוננת אשר היה מגיע למקום העבודה מידי פעם וכן מסר כי המתלוננת, אשר הייתה עובדת טובה, התפטרה מרצונה כ-4 חודשים לאחר המקרה.

70. העד הדגיש כי חש כי המתלוננת מאוימת, ובהיותו בעל תואר ראשון בפסיכולוגיה וחינוך, סבר כי יחטא אם יתעלם מהמצוקה. תחושותיו קיבלו חיזוק מהעובדה שהמתלוננת ביקשה ללון בהוסטל כהגנה יחד עם בנה הקטן.

עדוּתָה של טטיאנה מתיישבת אף היא עם הודעתה של המתלוננת במשטרה

71. חיזוק נוסף ניתן למצוא בעדותה של טטיאנה, אשר סיפרה, בעמ' 18 לפרוטוקול בש' 9 כי "כמה פעמים היא הגיעה עם בן לעבודה שהיא פוחדת שהוא יגיע לנתניה ופחדת להיות בבית" וכן כי המתלוננת הגיעה מספר פעמים עם בנה הקטן למקום העבודה, מעון לסובלים מפיגור עמוק, כדי ללון. עוד מסרה העדה כי המתלוננת ביקשה ממנה את מספר הטלפון הפרטי שלה כדי שאם בעלה יתקשר ויבקש לוודא שהיא אכן בבית החולים, יוכל לעשות כן. לדבריה, באחד הימים התקשר אדם שטען שהוא בעלה, טען שהיא משקרת כשהיא אומרת שהמתלוננת יצאה עם דייר לטיפול בבית החולים. העדה תיארה את השיחה כשיחה לא נעימה אשר הותירה פחד בליבה. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי אינה יכולה לזהות את קולו של מי שהתקשר כקולו של הנאשם, ואינה יכולה לומר מאיזה מספר הוא התקשר אליה. במענה לב"כ הנאשם השיבה כי לא ידעה שהמתלוננת מטופלת בכדורים, כי המתלוננת נהגה לשוחח ארוכות בטלפון. לעתים הייתה מנתקת את הפלאפון והייתה מספרת שזה בעלה. עוד אמרה העדה כי המתלוננת לא סיפרה לה מעולם אודות חבר בשום יור. לשאלה מדוע עזבה את העבודה השיבה העדה כי שמעה מעובדים אחרים כי המתלוננת נהגה לשקר.

עדוּתו של י'

72. י', בנם של הנאשם ושל המתלוננת, עשה מאמץ גדול לסייע לאביו. התקשיתי לקבל את עדותו לפיה הגישה המתלוננת את התלונה רק כדי למנוע מהאב לעזוב את הארץ והתרשמתי כי הוא מנסה לחזק את עדותה של המתלוננת בבית המשפט. בנסיבות אלה לא נתתי אמון בדבריו. עדותו לפיה לא היתה בבית הנאשם כל אשה ביום 27.11.13, תומכת, כאמור, במסקנה לפיה יש להעדיף את דבריה של המתלוננת במשטרה. אין בעדותו בעמ' 18 לפרוטוקול לפיה לא שמע כי הנאשם איים על המתלוננת, כדי לתמוך בגרסה זו או אחרת. דבריו לפיהם הוא שהתקשר לטטיאנה מקימים ספק באשמתו של הנאשם בעניין זה בלבד ולא בעובדות הנוספות המפורטות באישום השני.

73. מדברי המתלוננת במשטרה, אשר מצאו חיזוק של ממש בעדויות של טיטלבוים ושל טטיאנה עולה כי הנאשם נהג באופן כפייתי כלפי המתלוננת, והביע חשש שמא מתרועעת היא עם גברים אחרים (למרות היותם של השניים גרושים). המתלוננת סיפרה בהודעתה במשטרה כי הנאשם מאיים עליה מזה תקופה ארוכה וכי הגיעה למשטרה נוכח התגברות האיומים וההטרדות. העדים טיטלבוים וטטיאנה מחזקים בדבריהם את הודעתה של המתלוננת במשטרה בהתייחס לשני האישומים, הן באשר לדבריה בקשר להטרדות הנמשכות, הן בנוגע למצבה הנפשי ולפחד שהשרו עליה האיומים בעת שעבדה במקום והן בנוגע ליום המקרה. הדברים שנאמרו על ידי שני העדים, בהתייחס לתקופה שקדמה ליום 27.11.13 לפיהם ביטאה המתלוננת לא אחת פחד מהנאשם, עד כדי שנאלצה להגיע למקום העבודה, לא אחת, ללון עם בנה הצעיר, מחזקים את האמור בשני האישומים.

74. הנאשם לא זימן את בנו הצעיר, מ', להעיד מטעמו. מקובלת עלי אמנם גישתה של ב"כ הנאשם, לפיה יש להימנע ככל האפשר ממעורבותם של ילדים בסכסוכי הוריהם, עם זאת לו היה ממש בדברי המתלוננת, לפיהם לא היה כל שחר לדברים שנאמרו על ידה במשטרה, הרי שמ' יכול היה לחזק את דבריה. מהעדויות עולה כי הוא זה שנאלץ להתלוות אליה ללון במעון בו עבדה, רק מחשש מפני הנאשם, מה גם שעל פי דבריה של המתלוננת במשטרה נהג הנאשם להתקשר אל מ' ולקבל מידע על אודותיה. מדבריו של י' עלה כי היה נוהג להתקשר לאחיו לברר מה שמע את האם אומרת. בנסיבות אלה, הרי שהימנעותו של הנאשם מלזמן את בנו מ' יוצרת הנחה לרעתו, לפיה עדותו עלולה הייתה לחזק דווקא את עמדת התביעה. ההנחה ניתנת אמנם לסתירה, אלא שהנאשם לא עמד בנטל לסתור את ההנחה (ראו ע"פ 712/94 ג'בארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(2) 332).

75. באשר לטענה, באישום השני, לפיה התקשר הנאשם לטטיאנה - י', בנם של הנאשם ושל המתלוננת, סיפר בעדותו כי הוא שהתקשר אל טטיאנה. היות וטטיאנה לא יכולה הייתה לזהות את קולו של הנאשם כמי שהתקשר, הרי שנותר בליבי ספק האם הנאשם הוא זה שהתקשר או שמא בנו, כך שיש לזכות את הנאשם מעובדה זו באישום השני. אין בספק שנותר בליבי בשאלה זו, כדי להביא לזיכוי של הנאשם מהאישום כולו אלא מעובדה זו בלבד.

76. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ושל הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982, כאמור בשני האישומים.

ניתנה היום, ו' כסלו תשע"ו, 18 נובמבר 2015, במעמד הצדדים